

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

[ΤΟΥ RENE ΜΑΙΖΕΡΟΥ]

ΚΑΙ Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΧΤΥΠΟΥΣΑΝ...

...Τι ν' απόγινε άραγε ή άλησμόνητη, εκείνη κοίτλα της όποιας ή όμορφιά, ή χάρις κ' ή κομψότης μέ είχαν, μαγέψει και σκλαβώσει; ... Η κοίτλα εκείνη που μία μέρα την επέταξα έξω από τη ζωή μου σκληρά, άπελπισμένα, που την έβγαλα έξω από την καρδιά μαζί με την καρδιά μου την ίδια, σάν ένα φαρμακερό φυτό που τό ξεριζώνουν μαζί με τους βάλους της γης όπου είχαν μπλεγμένες οι ρίζες του!

Νά είχε τάχα τη φρόνηση και τό θάρρος νά πάρει τόν ίσιο δρόμο; Άφησε τάχα τόν εαυτό της νά γεράσει, ήσυχα, εύτυχισμένα, άγνωμένα, μακριά από τό Παρίσι, μακριά άπ' όλο τόν κόσμο, στό βάθος κάποιας βίλλας, που άπαστρέφτει μέσ' στόν ήλιο και όπου τά ρόδα ξεφυλλάνε άπάνω στη θάλασσα; Τά δημοφα ξανθά μαλλιά της που είχαν ένα τόσο σπάνιο και γλυκό χρώμα, έχουν άραγε άσπρίσει. Τά βαθειά γαλάζια μάτια της έχουν άραγε χάσει τη λαμπράδα τους; Η λιγερή κομοστασία της καμψήρις άραγε κατ' άπ' τό βάθος τών χ. όνων; Θά την άναγκάσει άραγε άν την συναντούσα τυχαίως στό δρόμο; Είχε την τόλμη νά έγκαταλείψη τόν κακό δρόμο; Μήν έχει τάχα πεθάνει; "Η μήπως έχει πέσει πιά στη φτώχεια και στην άδύλότητα.

Χρόνια και χρόνια έχουν περάσει, από την τραγική εκείνη σκηνή που λίγο έλειψε νά έγκληματίσω εις βάρος της.

Οι καμπάνες του Νείγυ, που θλιμένες, άσπες, έπίσημες προσκαλούσαν πρό όλίγου τους πιστούς δέν ξέρω σε ποιά έσπερινή λειτουργία, που χτυπούσαν πνιγμένες μέσα στην πυκνή καταχνιά, έσαν νά ξαναζήσει μέσα μου, χωρίς νά θέλω, τη βραδυά εκείνη του Αύγουστου που τό χτύπημα κάποιου άλλων σημάδεραν μου έσοκίσε την ψυχή σάν ένα σμήνος από βέλη, τη βραδυά εκείνη της άγωνίας, του μαρτυρίου και του πόνου.

Θυμούνται τό μικρό ήσυχο σταθμό τόν περιστοιχισμένο από τις ώραιές άσημένιες λεύκες, που τά πρώτα φύλλα τους είχαν άρχίσει νά πέφτουν, με τη πλακοστρωμένη αυλή, με τό στενό κρηπίδωμα που περιέβαλε τη λιμνούλα όπου άνάμεσα από τις βαλαμίνες και τά στεγνά ρόδια ένα συντριβάνι ξεφυγούσε παρακονομένα. Καπνοί σταχτογάλαζοι εκμηάτιζαν; κλυθάναν, μέσα στό μυρωμένο έσπερινό άέρα έτσι σάν άνάλαφρες έσάρπες. Οι μικροί μαθητάι με φωνές ψλές και διαπεραστικές τραγουδούσαν κάποιο τραγούδι και τό σφουρί ενός σιδηρουργού πέφτοντας άπάνω στ' άμωνα έμοιαζε σά νά ρυθμίζει τό σκοπό τών κακών προαισθημάτων που είχαν μέσα μου.

Περίμενα τό τραίνο του Παρισίου, τό τραίνο που μου έφερε την άγάπη και την εύτυχία. Είχα άγοράσει περνώντας μέσ' από τά περιβόλια ένα ματσάκι γαρύ-

φαλλα, γιατί είχαν τό ίδιο χρώμα με τις λακούβες που είχε στά μάγουλα, ή Τιάννα, ή πολυαγαπημένη που περίμενα. Οι δυό άνδρωποι του σταθμού, που τριγυρόσαν άπσοχολημένοι γύρω μου, θά μ' έπαιναν χωρίς άλλο με τά γαρύφαλλα στό χέρι για κάποιον άπλοϊκό άρρεβωνιασμένο. Συλλογίζομουν τό τρυφερό και λαμπρό προσωπάκι που θά φανότανε σε λίγο από ένα πορτάκι του τραίνου με τά γαντοφορεμένα χεράκια που θά μου έστελναν ένα φιλι από μακρυνά άπόφυγα νά βλαστημήσω την καθυστέρηση του τραίνου που μου άνήγγειλαν, ή όποια ζωήρεσε μέσα μου τη γοητευτική συγκίνηση της άναμνησης.

Οι καμπάνες γιορτινές χτυπούσαν γύρω, χτυπούσαν μεσ' στό βάθος της καρδιάς μου, και την έσάλευαν μέχρι ραισματος.

"Η Τιάννα θ' άνασήκωνε σε λίγο τό βέλο της, και θά μου φώναζε πετώντας μ' ένα πήδημα στην άγκαλιά μου:

— Καλησπέρα σας! Πέστε μου, μ' αγαπάτε; Έκάτασε φρόνημα από προχθές που έχω νά σας δώ.

Τό βράδυ έπεφτε.

"Έξαφνα τά σινιάλα άναψαν κ' έλαμψαν σά μάσκες φωτίζοντας όλο τό μήκος της γραμμής και τό στριγγό σφύριγμα μιάς άμαξοστοιχίας εκεί μακριά, ζυγνούσε τους ήχους από λόφο σε λόφο.

Μου φανότανε πώς τό άρωμα της Τιάννας, αυτό τό μυστηριώδες και διαπεραστικό άρωμα που μόνη της έφτιαχνε για τόν εαυτό της, κυμάτιζε μέσ' στόν έλαφο άέρα.

Οι τροχοί έτραίαν σπάνω στις σάρες, ή άμαξοστοιχία έσταμάτησε.

"Ενας γέρος κύριος και μία γρηά κυρία φορτωμένοι δέματα κατέβηκαν άγά από ένα διαμέρισμα της πρώτης.

"Έτρεξα άμέσως προς τό τραίνο.

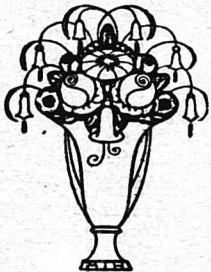
"Ίσως ή Τιάννα άφηρημένη νά είχε άποκοιμηθί. Μπορεί και νά όνειρευότανε κούλας, αλλά όχι σε κανένα βαγόνι δέν έιτανε μέσα, σε κανένα άπολύτως. Και δέν είχε άλλη άμαξοστοιχία εκείνη την ήμέρα.

"Επέταξα τά γαρύφαλλα σε μία γωνιά στό σκοτάδι. "Ενοίωσα πώς είχε γίνει γελοϊός κ' έφυγα μ' ένα βήμα ντροπής και άπογνώσεως.

Αυτές οι άπεχθείς καμπάνες, έλεγα μέσα μου, δέν θά σκόσουν επιτέλους, δέν θά πάνουν νά με ξεκουφάνουν, νά με κοροϊδεύουν.

Λησμόνησα ότι είχε νοικιάσει ένα άμάξι που με περίμενε κάπου εκεί κοντά και γύρισα σπίτι μου με τά πόδια, χαμένος μέσα στό σκοτάδι.

Τι νύχτα άπογνώσεως και άφιόλου!

Πιγύμουνα! Άνοιξα τὰ παράθυρα. Ένοιωθα τὸν ἑαυτοῦ μου χαμένο μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ ἀκούγονταν μόνο ὁ μονότονος ἦχος τῶν κινήτων στ' ἀγοράκι, μέσα σ' αὐτὴ τὴ θερμὴ νύχτα ὅπου σιγότεριαν τὰ φῶτα τῶν φάρων. Μιλοῦσα μόνος μου, ἔφερα πάνω κάτω τὴν κίμαρά μου, ἔσθυρα τὸ φῶς γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὰ ἐπιπλα καὶ τ' ἄλλα πραγματικά ποὺ ἡ Τιάνα μ' ἀγάπη καὶ τρυφερότητα τὰ εἶχε ταχτοποιηθῆ σύμφωνα μὲ τὰ γούστα της.

Καὶ μόλις ἤμειψον πάλι οἱ γιορτινές, θριαμβευτικὲς καμπάνες, ποὺ ἀπὸ χωρὶ ὡ χωρὶ χαραιοῦσαν τὴν ἔσση τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου...

Ἡ Τιάνα ἤρθε κατὰ τὸ μεσημέρι σπίτι μου, κομψή, χαριτωμένη, ἀκτινοβολοῦσα... Καὶ μοῦ εἶπε :

— Ὡ τὸ τσαρὰκι μου, ποῦ θέλει νὰ μοῦ κάνει μούτρα... Δέστο ποῦ δε θέλει νὰ μοῦ μιλήσει... Αὐτὸ ἔχει γούστο... Μοῦ θύμισε ἐπειδὴ τοῦ τὸ ἔσκασα χθές.

Τὰ νεῦρα μου εἶχαν τεντωθῆ μέχρι διαρροῆσεως, τὸ μυαλό μου φλεγότανε. Τὴν ἄραξα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κοιτάζοντάς την μ' ἓνα βλέμμα κατηγορίας, ζητοῦσα νὰ βρῶ μέσα στὰ βαρεῖα καὶ κοιμένα βλέφαρά της, στὰ χαλαστικιστικά της, τὰ ἴχνη τῆς προδοσίας.

Μ' ἓνα ἔξαφνο κίνημα ἡ Τιάνα ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ μοῦ φιλώσε μὲ σφιγμένα τὰ δόντια :

— Θὰ μὲ γάνεψε νὰ θυμώσω στὸ τέλος! Ἀφῆστέ με!

Ὁ θυμὸς μὲ εἶχε παραλογίσει.

Ἀρπάξα ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν ἀντάρτιδα ποὺ ἀντιστεκότανε μὲ μαγία καὶ τὴν πέταξα μ' ἓνα κτηνώδες σπρώξιμο κατὰ τὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας.

Ἐνα οὐδύσκιμα ὁρῆς ἔξφυγε ἀπὸ τὰ πνευστιώματα στήθῃ μου. Ὀλόλυξα :

— Τιάνα, Τιάνα, μὲ ἀπάτηρες... Μὴ λές ὄχι...μὴ δοκιμάζεις νὰ πῆς ψέματα... Αὐτὸ φαίνεται.

Ἐξείνη μ' ἀπαντοῖσε μ' αὐθάδεια καὶ μὲ βρισιές.

— Ἠλίθιε, μοῦ φώναξε φαρμακερῶς.

Μ' ἓνα κίνημα τοῦ χεροῦ μου τῆς ἔσθυρα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τίς ποδιές καὶ τὰ χρώματα ποὺ ἔκρυβαν τ' ἀπομεινάδια τῶν ξένων φιλημάτων.

Ἐξείνη ἀνατίθησε σὰ νὰ τὴν εἶχα ἀγγίξει μὲ φλογισμένο σίδερο καὶ φώναξε μὲ χροῖς καμιά ντροπὴ :

— Ἐ, ναί! τί θέλεις; Σὲ ἀπάτησα... Καὶ σὲ ἀπάτω ἀπὸ καιρὸ ἀπὸ καιρὸ, ναί... Ναί, βαρέθηκα τὴν ἀγάπη σου, τὴ βλαξεία σου, ἔσενα ὀλόκληρο... —Φτάνει... φτάνει... φτάνει...

Σ' ἓνα τραπέζι κοντὰ τὸ κρεβάτι ἄστραψε ἡ φιλντισίνα κίτρινη ἐνὸς μικροῦ ρεθόλβου ποὺ ἔκειν τὸ ἤθελε νὰ τὸ ἔχοιμε πάντα δίπλα τὸν κρεβάτι, τὴ νύχτα. Εἶμον σὰν τρελλός. Τὸ πῆρα. Τὴν σημάδεψα κατ' εὐθείαν στὸ πρόσωπο.

Ἐκεινὴ κίτρινος τρομερῶ, ἓνας ρόγχος τὴν ἔπιασε καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ἀγωνίας μοῦ φώναξε :

— Ὡ, Κλαῦδιε! Μὴ μὲ οὐ χ α λ ὶ σ η ς π ὀ π ῶ σ π ο ἰ ..

Τὸ ὄλο γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Ἐπὲσα λιπόθυμος στὰ πόδια τῆς ἀπίστου.

Ὅταν συνήλθα, τὴν ἀναήθησα ἀδίκως, πρόθυμος νὰ τὴν ἰκετεύσω, ἔτοιμος νὰ ἐξευτελιστῶ μπροστὰ της, νὰ τὴν συγχωρέσω.

Αὐτὴ εἶχε φύγει γιὰ πάντα.

Καὶ οἱ καμπάνες ἐσήμαιναν, ἐσήμαιναν...

Ὡ Θεέ! πόσο μακριὰ εἶν' ὄλ' αὐτὰ σήμερα!...

René Maizeroy

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

**Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ
Ὁ "ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"**

Ἡ πλέον περιπετειώδης, ἡ πλέον περιπαθὴς, ἡ πλέον παθητικὴ, ἡ πλέον αἰματηρὰ, ἡ πλέον γλυκεῖα καὶ θλιβερὰ ἐρωτικὴ ἱστορία, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν λάμπει καὶ φεγγολοεῖ ἀπὸ ὀραϊότητα καὶ καλοσύνην ἡ πεντάμορφη Ἰσπανίς.

ΔΟΛΟΡΕΣ

Ἡ γυναῖκα ποὺ πολὺ ἠγάπησε καὶ πολὺ ἐμαρτύρησε καὶ ἐσπαράχθη!... Παρακολουθοῦντες τὸ μυθιστόρημά μας αὐτὸ θὰ εἴσητε ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς μιαν μυστηριώδη ὑπόγειον πόλιν, θὰ εἰσελθετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐξαδελφου τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος τῆ ἑκατοντάδας ἐτών, θὰ γνωρίσετε τὴν ὄραϊαν, ποιητικὴν ἀλλά καὶ τρομερὰν ἐπὶ τὸν ἴπποτων, θὰ χῆσατε δάκρυα διὰ τὰ μαρτύρια ἐνὸς πιαντοῦ ἀγγέλου, τῆς Μαγδαληνῆς, θὰ γνωρίσετε τὸν τρόπον μέσα εἰς οἰκίας μαγισσῶν ὅπου φρουροῦν βρυκόλακες, θ' ἀνατριχιάσατε πρὸ τῶν κακουργιών τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως, θὰ γνωρίσετε τὴν δύναμιν τοῦ περκαμένου, τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς διαφεύγει εἰς τὸν κόσμον αὐτόν...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ
Παρουσιάζει βιβλία ἀγγελιών ἐκ 400 σελίδων ἀντί Δραχ. 225 εἰς τὸ τυπογραφεῖον Στραγγῆλων καὶ Γαλιάνη, ὁδὸς Λέκκα 7.

**ΤΡΑΓΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ
ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ**

Βασιλεῖς λιτοδίκαιοι καὶ βασιλεῖς φαγάδες. — Τὰ τσαρὰκι γούστα. — Τὸ ραχὰτ λουκεῖν τοῦ Σουλτάν Χαμίτ. — Πῶς ἔτρωγε ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας. — Τὸ πηρουνό-μαχαίρο τοῦ Κάιζερ...

Θρόνοι καὶ θρόνοι κατέρρευσαν! Θέλετε ἐν τούτοις νὰ μάθετε τὰς γαστρομαρκαῖς ἰδιοτροπίας τῶν διαφόρων Βασιλέων; Ἴδού, διαβάσατε καὶ ἀπολάσατε.

Αρχίζουμε ἀπὸ τὸν δυστυχὴ Τσαρὸν, τὸ ἔθνη τῶν Μπολοσεβίων. Τὸ μέγα γεῦμα λοιπὸν εἰς τὸ τσαρὶκὸ παλάτι ἐδίδετο τὴν μίαν μ. μ. κατόπιν τῶν δειλινῶν εἰς τὰς τρεῖς ἡτέσσας, τὸ πρόδερπον εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ μισὴ καὶ τὸ δειπνον τὸ μεσονύκτιον.

Τὰ φαγητὰ τῶν τσαρικών γευμάτων εἶχαν αὐτοκρατορικὴν ἀπλοῦτητα καὶ ἡσαν λίαν θρησκευτικά. Ὁ Τσαρὸς ἦτο εὐχάριστος ἀμφιτρώων καὶ περιποίησι πολλοῦ τοῖς προσκαλεσόμενοις του.

Ἡ Τσαρίνα ἐφέρετο ἐπίσης μ' ἐνδιαφέρον ὅπως ὁ σύζυγός της καὶ τὸν ὑποβοηθῶσε στὰς περιποιήσεις του, ἐπιδοκίμαζοῦσα τὰ πάντα διὰ βλεμμάτων ἱκανοποιήσεως καὶ εὐχαριστήσεως.

Ἡ Ρωσικὴ Ἀδελφὴ ἠτήρησεν ἀναντιρρήτως ἡ πρώτη τοῦ κόσμου, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς φιλοξενίας.

Ἡ ἐθιμοτυπία δὲ στὰ τσαρὰκι γεύματα διατηροῦσε ἀρχαίας ρωσικὰς συνθησίας.

Ἐπίσης ὁ μακαρίτης Φραγκίσκος Ἰωσήφ, αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, δὲν ἦτο πολὺ κοιλόδοιλος. Ἀλεξανδρίας, ὁ τροφοδότης τῶν ἀνακτόρων του, κόμης Κίνσης, ὁ ἀποθανὼν πρὸ τριακοντα ἐτῶν καὶ πλέον ἦτο φαγάς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων, ἀφῆσε δὲ ὡς πρὸς τὸ ἔζητα μόνον ἄληθιμονήτους ἀναμνήσεις.

Ὁ Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας, ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ἦτο γνωστός γιὰ τὴν καλοφαγίαν ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας. Τοῦ ἄρεσε ἔξαιρετικὰ ἡ γαλλικὴ κοζίνα, καὶ συχνὰ γευματίζε ὡς παριζιὰ ἐστιατόρια. Ὅπου δὲ καὶ ἂν εἰσίσκετο, ἐξεθιάζε τὴν Γαλλικὴν μαγειρικὴν.

Ὁ περίφημος Σουλτάνος Ἀβδούλ Χαμίτ ἦτο πολὺ ἐπιφλοακτικὸς εἰς τὰ φαγητὰ του, φοβούμενος δολητηρίσασιν. Τὸ προσφιλέστερόν του γλύκισμα ἦτο τὸ λουκούμι, τὸ ὁποῖον συνώσευε μὲ καβαρῶτατον νεράκι.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος ὁ Β', πατὴρ τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως, ὑπεβάλλετο εἰς αὐστηροτάτην διαίταν. Τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ μὲ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἐπὶ πλέον δὲν εἶπε οὔτε σαμπάνια!

Ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας δὲν ἦτο ὀσαιοῦς καὶ πολὺ φίλος τῶν κερκευμένων. Ἀπατοῦσεν ὁμῶς ὅπως παρατίθηται πάντοτε στὰ γεύματα του κοινῶς μὲ ρυζὶ καὶ βρατόν. Ἐτρωγε πολὺ γρήγορα καὶ ἀνακατεμένα!

Ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου ἦτο λαίπορος φαγάς, ἡ δὲ φιλοξένοσ τραπέζα του ἔβριθε ἐδεσμάτων ποικίλων, ἐλεκτικῶν καὶ ὀφθόνων..

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Χάικον διατηροῦσε στὴν τραπέζα του τὰς πλέον ὀφραῖας θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του. Ὑπήθε δὲ πιστὸς φίλος τῆς καλοφαγίας.

Ὁ πρῶην Κάιζερ! Εὐχαριστεῖται μὲ τὴν ἐθνικὴν μαγειρικὴν. Εἶνε καλὸς πατριώτης, πιθανόν, ἀλλὰ κακὸς ἀμφιτρώων. Δὲν πίνει πολὺ κρασί καὶ προτιμᾷ τὸ νερό.

Ὅταν κάθηται στὸ τραπέζι, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ μιὰ τῶν χειρῶν του εἶνε ἐλαττωματικὴ, χρησιμοποιεῖ ἓνα πηροῦν μὲ μὲντὴ δόντια εἰδικῶς κατασκευασμένο δι' αὐτόν καὶ μόνον. Τὸ ἔνατο δόντι τοῦ πηροῦνοῦ αὐτοῦ ἦτο ἀκονισμένο, διὰ νὰ μπορῆ νὰ τὸ μεταχειρῶται ταυτοχρόνως καὶ ὡς μαχαίρι. Τοισυτοτόπος ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρῶσθῆ καὶ τὰ δύο τὰ χέρια διὰ τὴν ἀγῆν, τρυπᾷ καὶ κόπτει τὰ φαγητὰ του μὲ ἓν καὶ μόνον ὄργανον.

Ὁ Λούκουλος

*

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΡΜΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρχισεν ἡ ἀποστολὴ τῶν νέων βιβλίων μας εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας. Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ταυτοχρόνως ἀποστολὴ εἰς ὅλους λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν, παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ μὴ ἀνησχοῦν διότι ἐντός ἐλίγου θὰ ἔχουν εἰς χεῖρα; των καὶ τὰ νέα ἀριστουργήματα μας.